

**Odbor právní
a Krajský živnostenský úřad**
oddělení státního občanství a přestupků

DATUM	SPISOVÁ ZNAČKA	ČÍSLO JEDNACÍ	OPR. ÚŘEDNÍ OSOBA
15. června 2012	KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du	KUZL/36354/2012	Mgr. Durdáková

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor právní a Krajský živnostenský úřad (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), na základě odvolání **Ing. Ludka Maděry, nar. 12.4.1943, bytem Zlín, tř. 2. května 4098**, přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 11.3.2008, zn. S00JP00EKKDL, vydané ve věci částečného odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, a rozhodl takto:

V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 11.3.2008, zn. S00JP00EKKDL, r u š í a věc se mu v r a c í k novému pojednání.

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozhodnutím povinného subjektu bylo dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti Ing. Ludka Maděry (dále jen „žadatel“) ze dne 25.2.2008 o poskytnutí informací. Žadatel v žádosti požadoval poskytnutí informace o tom, jaké mimořádné odměny dostal v letech 2000 až 2008 vedoucí oddělení informačních systémů. U každé odměny žádal o zdůvodnění, za co mu byla tato odměna udělena. Povinný subjekt žádosti žadatele nevyhověl v tom rozsahu, že mu neposkytl informaci o výši mimořádných odměn vyplacených vedoucímu oddělení informačních systémů v letech 2000 až 2008.

Rozhodnutí bylo žadateli oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení dne 17.3.2008.

Žadatel podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které odvolací orgán posoudil jako odvolání přípustné (tj. podané osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči němuž je možno odvolání podat) a včas podané (tj. v zákonem stanovené 15 denní lhůtě). V odvolání žadatel namítá, že argumentace povinného subjektu o důvodech částečného

odmítnutí žádosti nemá oporu v zákoně a v daném případě měl být aplikován § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, protože uvedený zaměstnanec je příjemcem veřejných prostředků. Tato skutečnost jednoznačně převažuje nad zaměstnancovým právem na ochranu jeho soukromí, protože o příjemci veřejných prostředků musí povinný subjekt poskytnout zákonem předvídané informace vždy, bez ohledu na to, že se vyplacená částka stala součástí jeho soukromého majetku. Výjimky z tohoto ustanovení jsou vymezeny v § 8b odst. 2 téhož zákona a žádná z nich na uvedený případ nedopadá. Žadatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ve věci vedené pod sp.zn. 22 Ca 248/2000, z něhož vyplývá, že informace, které konkretizují pracovní úkol zaměstnance se zdůvodněním jeho mimořádnosti či zvláštní významnosti, a informace o stanovení výše mimořádných odměn není možno odepřít s poukazem na zákonná ustanovení chránící soukromí zaměstnanců. Závěrem svého odvolání žadatel žádá, aby odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Vzhledem k tomu, že o odvolání nebylo rozhodnuto v autoremeduře, byl kompletní spisový materiál postoupen odvolacímu orgánu k vyřízení. Ten přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném v § 89 odst. 2 správního řádu a dne 25.4.2008 vydal pod č.j. KUZL/25456/2008 rozhodnutí, jímž odvolání žadatele zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 28.4.2008. Žadatel rozhodnutí o odvolání napadl správní žalobou, o níž rozhodl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 11.2.2010, č.j. 29 Ca 117/2008-42, tak, že ji zamítl. Rozsudek krajského soudu napadl žadatel kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem z 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. O žalobě rozhodl krajský soud znovu rozsudkem ze dne 27.4.2012, č.j. 29 A 41/2011-108, tak, že napadené rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Při rozhodování byl krajský soud vázán právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v jím vydaném rozsudku. Právním názorem vyjádřeným krajským soudem v rozsudku o zrušení rozhodnutí o odvolání je při novém rozhodování v této konkrétní věci odvolací orgán vázán (§ 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 25.2.2008 podal žadatel u povinného subjektu žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy požadoval informaci o důvodech a výši mimořádných odměn udělených v letech 2000 až 2008 vedoucímu oddělení informačních systémů Magistrátu města Zlína. Povinný subjekt žádosti žadatele vyhověl toliko částečně, kdy mu poskytl podrobnou informaci o tom, jaké mimořádné a zvláště významné úkoly, za něž obdržel odměnu, předmětný pracovník splnil. Současně s tím povinný subjekt žadateli sdělil i měsíce, kdy mu byly odměny vyplaceny. Protože povinný subjekt odmítl žadateli poskytnout informaci týkající se konkrétní výše udělené odměny, vydal o částečném odmítnutí žádosti v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutí. Toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že konkrétní výše odměny je chráněným údajem ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). V této souvislosti uvedl, že finanční částka, kterou zaměstnanec obdrží při výplatě odměny za práci, se stává součástí jeho soukromého majetku a její výše je proto osobním údajem, který může zaměstnavatel zveřejnit pouze se souhlasem zaměstnance. Povinný subjekt dále ve svém rozhodnutí uvedl, proč neaplikoval ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím – dle jeho názoru jsou příjemci veřejných prostředků zejména osoby, které od povinného subjektu dostaly grant, dotaci, podporu, nebo ty, které s povinným subjektem uzavřely například smlouvu

o dodávce zboží či služeb. Rozšiřovat pojem „příjemci veřejných prostředků“ na zaměstnance povinného subjektu není dle názoru povinného subjektu možné, a to s ohledem na zákon o ochraně osobních údajů a Listinu základních práv a svobod.

Odvolací orgán po zvážení a posouzení všech relevantních skutečností a při vědomí vázanosti právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku konstatuje, že povinný subjekt musí žadateli požadované informace poskytnout. Nejvyšší správní soud (následně i krajský soud) se ve svém rozsudku zabýval jednak otázkou, zda údaj o výši odměny podléhá ochraně podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, a dále pak otázkou, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pokud jde o otázku, zda údaj o výši odměny podléhá ochraně podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, uvedl Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku následující:

„Podle odkazovaného ustanovení správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Údaj o výši odměny nikterak nevypovídá o funkčním či pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Funkční a pracovní zařazení totiž vyplývá z organizačních předpisů příslušného orgánu veřejné správy a z popisu práce konkrétního zaměstnance. Takovými údaji jsou zejm. údaje, do kterého referátu, odboru, oddělení je příslušný zaměstnanec zařazen, kdo je jeho přímým nadřízeným, zda je vedoucím zaměstnancem, zda řídí jiné zaměstnance, apod.

Údaj o výši odměny pak nevypovídá ani o veřejné anebo úřední činnosti příslušného zaměstnance. O takových skutečnostech vypovídají informace o tom, jaká rozhodnutí zaměstnanec zpracovával, na jakých projektech se podílel, kolik má tento zaměstnanec rozpracovaných případů, jak dlouho případy zpracovává, t.j. informace o tom, jakým způsobem zaměstnanec veřejné správy svou práci vykonává, nikoli však již za jakou odměnu.“

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatoval, že informace o výši odměny konkrétnímu zaměstnanci veřejné správy není osobním údajem, který by byl vyloučen z ochrany osobních údajů ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Pokud jde o otázku, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, vyjádřil se Nejvyšší správní soud (stejně tak následně učinil i krajský soud) takto:

„Otázkou výkladu pojmu „příjemce veřejných prostředků“ se již, byť v jiné souvislosti, zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Oba tyto soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají

(například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách mínil odlišné věci). Vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo jiné právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nalus.usoud.cz, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, www.nssoud.cz).

Kasační soud se proto dále zabýval otázkou, kdo je „příjemcem“ veřejných prostředků, když ani tento pojem zákon o svobodě informací ani jiný právní předpis nedefinují. Ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodě informací pouze tautologicky uvádí, že „příjemcem“ veřejných prostředků je ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“.

Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že záměrem zákonodárce nemohlo být umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech kterékoli osoby jen proto, že plat a jeho součásti pocházejí z veřejných prostředků, lze na skutečný záměr zákonodárce v tomto směru jen těžko usuzovat, když ust. § 8b bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno na základě poslaneckého pozměňujícího návrhu, k němuž neexistuje důvodová zpráva ani dostupný záznam ústního přednesu příslušného poslance nebo zástupce skupiny poslanců (srov. sněmovní tisky č. 991/0, č. 991/1 a č. 991/2 ze 4. volebního období Poslanecké sněmovny či stenozáznamy ze schůzí Poslanecké sněmovny konaných dne 21. 9. 2005 a 14. 10. 2005, vše dostupné na www.psp.cz).

Oproti tomu lze na úmysl zákonodárce usuzovat ze samotného znění ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území^{4c)}.

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postíženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území.

Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládali pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“.

Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne.“

Nejvyšší správní soud ve své rozsudku rovněž uvádí následující:

*„Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před **neoprávněným** shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své*

osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t. j. o poskytnutí oprávněné.“

Na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu učinil krajský soud závěr, že podle ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je „příjemcem veřejných prostředků ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“ a povinný subjekt současně dále poskytne i základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Tyto základní osobní údaje (blíže vymezené v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) se poskytnou i přesto, že jsou jinak pod ochranou zákona o ochraně osobních údajů. Pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob, s výjimkami uvedenými v § 8b odst. 2 téhož zákona. Za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím tak lze považovat jakoukoliv osobu, které byla vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů a nevztahuje se na ni výjimka dle § 8b odst. 2 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků, je ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení (stanoví se jím rozsah poskytnutých údajů) pak zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedeným v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. V tomto případě se nejedná o neoprávněné poskytnutí informací.

Odvolací orgán postup povinného subjektu posoudil v návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu a krajského soudu a dospěl k závěru, že žadateli měla být informace o výši odměny vyplacené v letech 2000 až 2008 konkrétnímu zaměstnanci (vedoucímu oddělení informačních systémů) poskytnuta. Vzhledem k tomu, že se žadateli této informace od povinného subjektu nedostalo, nezbylo odvolacímu orgánu než rozhodnutí povinného subjektu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Při novém projednání je povinný subjekt vázán právním názorem odvolacího orgánu a bude tedy postupovat tak, že žadateli dosud neposkytnuté informace poskytne.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se dále nelze odvolat (§91 odst. 1 správního řádu).

Mgr. Blanka Durdáková
právníčka
oddělení státního občanství a přestupků
odbor právní a Krajský živnostenský úřad

Vyhotovuje se:

- 1 x Ing. Luděk Maděra – do vlastních rukou
- 1 x spis Magistrátu města Zlína – po nabytí právní moci
- 1 x spis Krajského úřadu Zlínského kraje